

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/105/2022                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 7117201149                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.11.2022                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Peter Brňák              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2022:7117201149.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne J. P., bývajúcej v T., V. XX/A, zastúpenej JUDr. Jánom Garančovským, advokátom so sídlom v Košiciach, Kukučínová 19, proti žalovanému Gymnázium, so sídlom v Košiciach, Park mládeže 5, IČO: 35 531 754, zastúpenému JUDr. Alexandrom Farkašovským, advokátom so sídlom v Košiciach, Němcovej 30, o náhradu škody na zdraví, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. novembra 2021 sp. zn. 5Co/240/2020, takto

### rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. júla 2020 č. k. 17C/3/2017-402 vyhovel žalobe a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 5.563,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 14. februára 2017 do zaplatenia a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1 Vo svojom odôvodnení uviedol, že dospel k právnomu názoru, podľa ktorého žalovaný konal v rozpore so všeobecnou prevenčnou povinnosťou podľa § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“). Žalovaný podľa súdu prvej inštancie zvolil nesprávny svah určený na lyžiarsky výcvik, pričom táto nesprávnosť spočívala v technickej náročnosti niektorých úsekov, ktoré v kombinácii s nepriaznivým počasím - poľadovicou jeho náročnosť zvýšili. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že v čase úrazu nebol v blízkosti žalobkyne žiadny inštruktor, len jej spolužiačka, a záznam o registrovanom školskom úraze bol žalovaným spísaný takmer po roku od úrazu, t. j. dňa 14. decembra 2015. Opísanú pasivitu žalovaného súd prvej inštancie považoval za porušenie všeobecnej prevenčnej zodpovednosti v zmysle § 415 OZ, čím bola žalobkyni spôsobená škoda na zdraví podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný podľa súdu prvej inštancie navrhol výsluch viacerých svedkov, ale ich účasť na pojednávaní konanom dňa 9. júla 2020 v zmysle § 197 ods. 1 CSP

nezabezpečil, pričom tak, ako počas celého konania opakovane žiadal o odročenie tohto pojednávania zo zdravotných dôvodov na strane právneho zástupcu. Súd prvej inštancie tak mal za to, že žalovaný neprodukoval ani nenavrhol žiadny dôkaz, ktorý by bol spôsobilý tvrdenia žalobkyne vyvrátiť. Pri výške uplatneného nároku skúmal dôvodnosť výšky nárokov v zmysle bodového ohodnotenia vypracovaného lekárom zdravotníckeho zariadenia C. v súlade s § 5 ods. 2 a § 4 zákona č. 437/2004 Z. z. v spojení s opatrením MZ SR č. 36/2016 o stanovení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Výhodnotením žaloby ako dôvodnej sa žalovaný dostal do omeškania s povinnosťou zaplatiť od 14. februára 2017 vo výške 5% ročne zo sumy 5.563,- eur.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 25. novembra 2021 sp. zn. 5Co/240/2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP. Konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, dospel k správnym skutkovým záverom a vec správne právne posúdil.

2.1 V odôvodnení svojho rozhodnutia na námietky žalovaného odvolací súd uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, t. j. jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov a nie je v nich ani logický rozpor. Rovnako sa odvolací súd stotožnil s použitím právneho predpisu, ktorý súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu správne vyložil, a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval. Odvolací súd konštatoval, že žalovaný nezabezpečil také podmienky, aby k úrazu nedošlo, ako ani nezabezpečil náležitý dohľad nad žiakmi. Rovnako v konaní nepreukázal, že by žalobkyňa nejakým spôsobom porušila pokyny alebo nariadenia žalovaného. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného o konaní súdu prvej inštancie v neprítomnosti žalovaného odvolací súd poukázal na súdny spis, z ktorého vyplýva, že žalovaný opakovane žiadal o odročenie pojednávania v dôsledku nepriaznivého zdravotného stavu advokáta aj napriek tomu, že súd prvej inštancie vyzval žalovaného, aby si vzhľadom na dlhodobý nepriaznivý stav zvolil iného advokáta. Súd prvej inštancie vo veci postupoval podľa odvolacieho súdu správne, keď v zmysle § 183 ods. 2 CSP posledné pojednávanie vytýčené na 9. júla 2020 neodročil. Odvolací súd vo svojom odôvodnení poukázal na to, že jedno odročenie pojednávania z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu strany je dôvodné, no na ďalšie pojednávanie, ktoré by malo byť odročené z toho istého dôvodu, je už strana povinná dať sa zastúpiť inou osobou. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodil z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

3.1. Dovolateľ v úvode svojho dovolania zopakoval, čo bolo obsahom rozsudku odvolacieho súdu. Následne namietal, že nie je možné ustáliť porušenie prevenčnej povinnosti žalovaným na základe skutkového stavu zisteného pred súdom prvej inštancie. Podľa žalovaného si splnil svoju prevenčnú povinnosť vo vzťahu k účastníkom lyžiarskeho výcviku, keď účastníkov výcviku riadne poučil o správaní sa na zjazdovke, čo podľa žalovaného potvrdzujú viaceré dôkazy. Ďalej poukázal na to, že zamestnanci žalovaného na každom lyžiarskom výcviku vykonávajú všeobecnú kontrolu, pričom nie je možné zo strany zamestnancov žalovaného overiť technický stav viazania lyží a schopnosť viazania odopnúť lyžiarku v momente pádu, nakoľko zamestnanci nie sú odborníci na lyže. Rovnako mal dovolateľ za to, že zo strany žalovaného bol žalobkyni poskytnutý dostatočný priestor na oddych a regeneráciu, a úraz žalobkyne sa stal len v dôsledku vbehnutia do smeru jazdy mladým poľským lyžiarom. V závere svojho dovolania dovolateľ poukázal na tzv. „Biely kódex“, ktorý bol podľa neho pravdepodobne zo strany žalobkyne porušený, čo malo za následok vznik úrazu. Následne uviedol rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25Cdo/1506/2004, v zmysle ktorého je možné podľa dovolateľa konštatovať, že sa súd pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

3.2. Dovolateľ mal tiež za to, že všetky ním uvedené skutočnosti mali potvrdiť svedkovia, ktorých výsluch súd prvej inštancie nevykonával, čím podľa žalovaného došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovaného ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP zamietol. Podľa žalobkyne žalovaný vo svojom dovolaní len opakuje argumentáciu predostretú pred súdmi nižšej inštancie. K námietke o nevypočutí svedkov žalobkyňa uviedla, že skutočnosť, že žalovaný bol pasívny a prítomnosť navrhnutých svedkov na pojednávaní nezabezpečil, v dôsledku čoho neboli vypočutí, nie je pochybením súdu prvej inštancie, čím podľa žalobkyne nie je dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP daný. Žalobkyňa ďalej poukázala na to, že žalovaný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nevymedzil spôsobom uvedeným v tomto procesnom predpise. Citované rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky podľa žalobkyne nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Žalobkyňa namietala, že žalovaný v priebehu konania nepreukázal, ako ani netvrdil, že žalobkyňa porušila pravidlá správania sa na svahu, pričom žalovaný s takýmito pravidlami žalobkyňu pred konaním lyžiarskeho kurzu neoboznámil, ani ju o nich žiadnym spôsobom nepoučil. Zo záznamu o registrovanom školskom úraze vyplýva, že žalobkyňa zásady jazdy bezpečnosti neporušila a otázka záväznosti pravidiel správania sa na svahu vo vzťahu k rekreačným lyžiarom je podľa žalobkyne v prejednávanej veci irelevantná. Podľa žalobkyne ide v tomto prípade o osobitný druh zodpovednosti. Nakoľko žalovaný v konaní nepreukázal skutočnosť, na základe ktorých by sa tejto zodpovednosti zbavil, v celom rozsahu podľa žalobkyne zodpovedá za škodu na zdraví, ktorá žalobkyni vznikla.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch:

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

6.1. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/57/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

6.2. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

6.3. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľ prípustnosť dovolania odvodzoval z § 420 písm. f/ CSP (pozri bod 3.2.), v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne uplatnenými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie (II. ÚS 76/07).

10. Žalovaný v súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP namietal nevykonanie ním navrhnutého dokazovania výsluchom svedkov, ktoré dokazovanie má podľa neho zásadný vplyv na určenie prevenčnej povinnosti a liberalizácie za škody spôsobené na zdraví žalobkyne. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 332/09 ako aj na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/259/2010, 4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018, 5Cdo/107/2019, z ktorých vyvodil, že v danom prípade navrhované dokazovanie má relevanciu k predmetu konania, je podstatné pre účel sporu, má vypovedaciu hodnotu vo vzťahu k skutočnosti, ktorá je sporná, a ktorú tvrdí a nie je ani nadbytočným.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. K obdobnému právnemu názoru dospel najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (napr. sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017 a 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k uvedenej procesnej vade, majúci na zreteli, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky, z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (v tejto súvislosti porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky - ďalej tiež len „ústavný súd“ - sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. V tejto súvislosti najvyšší súd predovšetkým pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Ústavný súd považuje tento právny názor najvyššieho súdu za ústavne udržateľný (II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 279/2018).

12.1. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, v ktorom je uvedené, že súd rozhodne,

ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Z tohto ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde (ktorý zvolí i spôsob a dobu ich realizácie), pričom musí dbať na to, aby nevyhlúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok. Táto, súdu respektíve sudcovi zákonom daná možnosť výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 64/1997, resp. najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/13/2012).

12.2. V neposlednom rade dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že podľa Civilného sporového poriadku ak strana navrhne výsluch svedka, zabezpečí jeho prítomnosť na pojednávaní; o tejto skutočnosti vopred upovedomí súd a protistranu (§ 197 ods. 1 CSP), čo zmenilo dovtedajší koncept zabezpečenia prítomnosti svedka na pojednávaní (Občiansky súdny poriadok) v súlade s princípom prejednávania, ktorý dôsledne ovláda kontradiktórne sporové konanie. Priorizuje sa tak zabezpečenie prítomnosti navrhnutého svedka procesnou stranou a len subsidiárne je zakotvený procesný postup, podľa ktorého len ak nemožno postupovať podľa odseku 1, požiadala strana súd o predvolanie svedka. V návrhu na výsluch svedka sa uvedie meno, priezvisko, prípadne dátum narodenia svedka, adresa, z ktorej možno svedka predvolať, a označenie skutočností, ktoré majú byť výsluchom svedka preukázané (§ 197 ods. 2 CSP). Strana, ktorá zabezpečuje prítomnosť svedka na pojednávaní, informuje o tejto skutočnosti aj súd a protistranu za účelom umožnenia dôslednej prípravy protistrany na vypočutie svedka. I v takomto prípade je ale zachované oprávnenie súdu zamietnuť návrh na výsluch svedka, pokiaľ by nebol v okolnostiach danej veci kľúčový pre prejednávanú vec.

12.3. V danom prípade z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že dovolateľ účasť navrhnutých svedkov (písomným podaním z 18.11.2019) na pojednávaní nezabezpečil a opakovane žiadal pojednávanie odložiť. Žalovaný tiež nepožiadala súd o ich predvolanie z dôvodu, že sám nevie zabezpečiť ich účasť, teda aj s nejakým vysvetlením. V odvolaní síce namietal, že žiadal prostredníctvom svojho advokáta ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a žiadal o jeho odročenie z vážnych zdravotných dôvodov na strane advokáta, ktoré mu bránili v účasti na pojednávaní, keď práve nevyhovením jeho žiadosti bola znemožnená účasť týchto svedkov na pojednávaní. Námietku nesprávneho procesného postupu súdom prvej inštancie spočívajúceho v neodročení pojednávania, na ktoré sa advokát žalovaného nemohol dostaviť a tým potom ani nemohol zabezpečiť účasť navrhovaných svedkov na ňom, bráni dovolaciemu súdu vysporiadať sa s dovolacou námietkou nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov inak ako je uvedené v predchádzajúcom bode 11.2.

13. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

14. Dovolací súd uvádza, že z princípu racionálneho, efektívneho a inštančného súdneho konania o dovolaní vyplýva, že dovolateľ musí uplatniť celú argumentáciu, ktorú považuje za významnú, rovnako ako všetky dovolacie návrhy. Úlohou dovolacieho súdu je potom posúdiť, či tieto argumenty a návrhy odvolací súd riadne preskúmal a či k nim zaujal správny právny záver. V tomto prípade ide totiž o kontradiktórne sporové konanie, v ktorom platí zásada, že práva patria bdelym (*vigilantibus iura scripta sunt*). Ak potom dovolateľ uvedenú námietku, zakladajúcu prípustnosť a dôvodnosť dovolania, neuplatnil v dovolacom konaní - hoci mu bola známa - v rámci ochrany svojich práv, nemôže ju dovolací súd sám od seba posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 CSP a *contrario*).

15. Dovolacia námietka nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov bez súčasného namietania neodročenia pojednávania na jeho návrh, na ktorom pojednávaní mal v úmysle zabezpečiť účasť ním navrhovaných svedkov, (týkajúca sa *de facto* vykonávania dokazovania) je preto z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ neakceptovateľná, teda neprípustná.

16. V súvislosti s dovolaním žalovaného podaným podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP najvyšší súd uvádza, že okrem formálneho označenia ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP žalovaný, kvalifikovane zastúpený advokátom, v podanom dovolaní neformuloval právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a ktorú mal odvolací súd vyriešiť nesprávne. Dovolateľ v rozsahu prípadného nesprávneho právneho posúdenia veci (iba) nesúhlasil s rozhodnutiami nižších súdov, v dovolaní v podstate zopakoval celú svoju predsúdnú argumentáciu a prezentovala posudzovaný súdny spor cez prizmu ním opakovane prezentovaného skutkového stavu, dokazovania i jeho hodnotenia a predstrel vlastné právne posúdenie veci, podľa ktorého žalobe nemalo byť vyhovené (pozri bod 3.1.).

16.1. Ani pri vynaložení zvýšeného úsilia (§ 124 ods. 1 CSP) dovolací súd nevedel z takto podaného dovolania zistiť právnu otázku, ktorú dovolateľ namietal, a od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací súd preto dospel k záveru, že dané odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP.

16.2. Dovolateľ ani nešpecifikoval konkrétnymi judikátmi, stanoviskami či rozhodnutiami ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu (porov. R 71/2018), od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť, pričom rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/1506/2004, nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

16.3. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v dovolaní žalovaného nie sú dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 CSP vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP, čo zakladá dôvod pre odmietnutie takéhoto dovolania.

17. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

18. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ CSP (dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP) a vo zvyšku podľa § 447 písm. f/ CSP (dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.